

ΔΙΣΘΗΜΑ ΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

του, σάν έγκαταλελειμένος τάφος.

— Τι φρίκη! έλεγε ή Κα Χελντρέν. Καί κάρφωσε τό βλέμμα της στόν Ζάν Ντεμπόβ, τόν γραμματέα του άντρός της, που ήταν καθισμένος απέναντί της μέσ' τ' άμαξί, γόνατο μέ γόνατο.
— "Α! τό στοιχειωμένο σπίτι! Έκανε αυτός μισοσταια, μισοσφαρά.

"Ο άμαξιάς που τούς έπήγαγε άπ' τό Φονταινεμπλό στό Σούρς, όπου οι Χελντρέν ένοικίασαν ένα ξεχωριστό τό καλοκαίρι τους, εγγύστε και τούς έλεγε :

— "Όχι τό στοιχειωμένο σπίτι, άλλα τό σπίτι του έγκληματος!

"Η κυρία Χελντρέν, ή όποία καθώς μιλούσε ό άμαξιάς κυττούσε τόν άντρα της, έσοκόντησε έξαφνα μέ τόν άγκώνα της τό γέροντα γεροισιαστή που είχε πέσει σ' ένα είδος άνοξε άμέσας τά μάτια του και γύρισε πρós τόν άμαξιά, ό όποιος εξακολουθούσε νά λέη :

— Ναι, τό σπίτι αυτό είναι τό σπίτι της σφοδράς; Δέκα χρόνια τώρα κανείς δέν άποφασίζει νά τό νοικιάση. Καί τίς νύχτες ό κόσμος άποφεύγει νά περάση από κοντά. "Έχει μείνει έτσι όπως ήταν τήν έποχή του έγκληματος.

— Ποιανού έγκληματος; ρώτησε ό Ζάν Ντεμπόβ.

Μελαχροίνος και ώραιος νέος ό Ντεμπόβ, κομψός και μέ λεπτούς τρόπους, κυττούσε μέ τρόπο διαρκώς τήν Κα Χελντρέν, της όποιας τό πόδι άκουμπόσε, δθβεν άδιάφορα, στό δικό του. Μ' όλα της τά σαράντα χρόνια ή Κα Χελντρέν διατηρούσε μία ύπεροχη ώμορφιά και άπ' όλη της τήν ύπαρξη άνεδίδετο ένα μεθιστικό άρωμα.

— "Α! Όλος ό τόπος άναστατώνηκε μ' αυτό τό έγκλημα! εξακολούθησε ό άμαξιάς, άποταινόμενος πάντοτε στόν σύζυγο. Σ' αυτό τό σπίτι έμειναν κάτι βαθύκλωτοι Παριζιάνοι. Καί ή γυναίκα, κέρως, έδηλητηρίασε τόν άντρα της που ήταν γέρος γιατί άγαπούσε ένα νέο του σερμού κι' ήθελε νά εξασφαλίση έτσι τήν ήσυχία της. "Ο άντρας της ήταν άρρωστος, άλλ' αυτή ή στρίγγλα τόν φαρμάκωσε λίγο-λίγο μέ φάσφορο ως που τόν πέθανε! Τήν άνακαλύψανε όμως... Καί γιά νά γλυτώση τή φυλακή, φαρμακώθηκε κι' ή ίδια όταν πήγαιναν νά τήν πιάσουν κι' έσκοιτο μέ τό συμπάθειο, σάν τό παιδί...
— Καί γιά νά έπιβεβαιώση τά λεγόμενα του ό άμαξιάς έφτυσε μέ θόρυβο και έλεγε :

— Έτσι νά σκάσω κι' εγώ, άν σάς λέω λέξη παραπάνω!...

"Ένα βράδυ, ότώς ήμέρες μετά τήν έγκατάστασή τους στό Σούρς, οι Χελντρέν και ό κ. Ντεμπόβ έπεσαν ύστερ' άπ' τό δειπνο τό καφέ τους, στην ταρίτσα του σπιτιού τους.

"Όλη ή ξεροχή, τά δέντρα, τά λεράδια, ή ύδάτινη λουρίδα ενός μικρού ρυακίου, λαμποκοπούσαν κάτω άπ' τ' όλόγιομο φεγγάρι.

— Τι ώραια νύχτα! έλεγε ή κ. Χελντρέν γυρίζοντας στόν άντρα της που καθόταν μέ σκυμμένο τ' άσπμένο του κεφάλι. Μήπως ύποφέρισε, φίλε μου; τόν ρώτησε.

"Ο γεροισιαστής άνασήκωσε τό κεφάλι του και έλεγε :

— Ναι, μέ ένοχλεί αυτή ή καταραμένη ήμικρανία. Μου φρίνεται πως θάταν καλύτερο ν' άνθώ νά πέσω.

Και ύστερα από λίγο πάλι έλεγε θλιβερά, μελαγχολικά :

— "Ας πηγαινώ. Καληνύχτα, άγαπητή μου.

"Έπήρε τό χέρι της, της τό φίλησε και έλεγε στόν γραμματέα του.

— Καληνύχτα, παιδί μου Ζάν. Τό πρωί έχουμε νά έργαστούμε.

— Πολύ καλά, σεβαστέ μου μαίτε! έλεγε ό κ. Ντεμπόβ κι' έκανε μάν ύπόκλιση...

"Όταν άπομακρυνθήκαν τά βήματα του γέρου, ή Κα Χελντρέν έξήγησε από τόν Ζάν τήν σάρκα της που ήταν ριγμένη σέ μία πολυθρόνα. "Ο νέος σηκώθηκε μέ προθυμία και δίνοντάς της τήν σάρκα της έπιασε τά δυό χέρια και της τά έσφιξε μέ πάθος. Αδτή έγελοσος μ' εύχαρίστηση και τά μαργαριτεράνια δόντια της

Και δίνοντάς της τή σάρκα...

άστραφταν στό φεγγαριό φως.

— Μερσί, μικρούλη μου, τού έλεγε.

— Λουίζα! ψιθύρισε ό Ζάν πολύ σιγά...

Και χωρίς νά πουν άλλη λέξη άγκυλιώστηκαν παράφορα και τά χείλη τους ένώθησαν σ' ένα ήθονικότατο φίλι.

— Έλα, μικρούλη μου!... μικρούλη μου! πές μου... πές μου τί θέλεις; ψιθύρισε σέ λίγο μέ βρυσμένη φωνή ή Λουίζα.

— Έσάς!.. έσάς!.. έσάς!.. έσάς!.. άπάντησε ό Ζάν, μέ ίκετευτικό τόνο.

"Η Λουίζα χαμήλωσε τό κεφάλι της και τού έλεγε μέ μητρική σχεδόν τρυφερότητα.

— "Όχι! μωρό μου, γίνου φρόνιμος.. εινε άδύνατο!

— Γιατί Λουίζα;

— Γιατί...

Και έπειδή ό Ζάν έπέμενε τού έρίλησε τά βλέφαρα μέ γλυκά, σιωπηλά, βελούδινα φιλιά. Καί μέ ύφος μυστηριώδες τού ψιθύρισε στ' αυτή :

— Δέν πρέπει άπόψε!

"Ο νέος άναστάναξε βαθεία και σώπασε.

— Έλα, πάμε ένα περιπατο! έλεγε ή Κα Χελντρέν.

Τυλίχτηκε στην έσάρπα της και βγήκαν άδόρβα άπ' τόν κήπο.

Προχώρησαν στό μεγάλο δρόμο.

— Πώς γέρασε! έλεγε έξαφνα ή Λουίζα.

— Ναι, πράγματι! άπάντησε μέ σιγνή φωνή ό Ζάν. Καί καθώς κι' οι δυο τους τήν ώρα αυτή συλλογιζόντουσαν τίν τόσο άκακο σύζυγο, που δέν τούς ένοχλούσε καθόλου στόν έρωτά τους, ή μανία τους άσθλα έπεσε στό στοιχειωμένο σπίτι που ύψωνε λίγο πιο πέρα τόν θλιβερό του όγκο κι' έπερνε κάτω άπ' τό φεγγάρι πιο πένθημη όψη.

— "Ω! Έκανε ή Λουίζα τρομαγμένη μόλις τό άντίκρισε.

Οι ύψηλοι τοίχοι μέ τά κατάκλειστα παράθυρα που έμοιαζαν σάν μάτια νεκρού, ένόμισες πως πέταγαν άσταστές κάτω άπ' τό φως του φεγγαριού.

"Η Λουίζα σφίχτηκε κοντά στόν άγαπημένο της μέ άνατριχίλα.

— Δέν σοφ φαίνεται ότι τό σπίτι αυτό στάζει φαρμάκι; τού έπείε!

"Ο Ζάν μολονού κι' αυτός τρομαγμένος, συγκρατήθηκε και έλεγε άπαλά :

— Τό φεγγάρι, άλήθεια, τού δίνει άλλόκοτη όψη...

— Μου φαίνεται πως θά φοβόμουνά νά περάσω από κοντά... άλλα μαζί σου!.. Έχει κάτι αυτό τό σπίτι που σε ταραβεί, που σε μαγνητίζει... Θεέλις νά πλησιάσουμε!

— "Αν τό θέλεις δσο! άπάντησε ό Ζάν χωρίς πολύν ένθουσιασμό.

"Άρχισαν νά καταβριάνουν τό μονοπάτι σιωπηλοί και κρατημένοι σφιχτά από τά μπράτσα.

...Τό σπίτι τώρα λαμποκοπούσε όλόκληρο μπροστά τους κι' ήταν παραδομένο μέσα στή σιωπή ενός μαγεμένου κήπου, μέσα στή γαλήνη ενός ολάνθιστο κομμητηριού.

Κατάκλειστο παντού, κρυμμένο άπ' τά μάτια του άνθρώπου, έσοκοπούσε τή μαγική λάμψη του δράματός του.

Κι' όσο οι δυό άγαπημένοι πλησίαζαν μία παράξενη άγωνία έσφιγγε τήν ψυχή τους. Και σάν ν' άτοκρινόταν σέ κάποιο κρυφό έρώτημα της συνειδήσής του, σις άνέκφραστες και ταραγμένες σκέψεις του, ό Ζάν ψιθύρισε :

— Μά γιατί, γιατί νά τόν φαρμακώση;

— Ναι, γιατί; γιατί αυτό τό έγκλημα; έλεγε κι' ή Λουίζα.

Και σέ λίγο :

— "Η ζωή είναι τόσο σύντομη!

— Ναι! είναι τόσο σύντομη!

Έναειπτε και ό Ζάν σάν ήψ.

"Έξαφνα ό νοός τους πήγε πάλι στόν άτυχο γέρο σύζυγο, που κοιμότανε στό σπίτι μέ τόση γαλήνη, μέ τόση έμπιστοσύνη... Κι' άμέσως μέ μυστηριώδης, μέ άλλόκοτη, μέ τρομερή μεταβολή έγινε μέσα στό πνεύμα τους. Θά έκαναν ίσως κι' αυτοί ένα παρόμοιο έγκλημα άν βρισκότουσαν σέ μία τέτοιη άνάγκη πρós χάριν τής αγάπης των. Ναι, ναι, θά τόν σκότα-

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”

‘Εσπερικόυ δι’ εν έτος... Δελ. 130 III ‘Εσπερικόυ Διφ. ‘Αγγλίας Μία. ΑΙ έπιστολάι και τα χροματικά έμβλήματα δέον ν’ απευθύνονται προς τον ‘Ήνωκ’την του ‘Μπουκέτου,’ κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ Τά προσηγομένα τεύχη τιμολογούνται δροχμάς 8. ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ ‘ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,’ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ Mr D. Stroubos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Συνεχίζουμε και σήμερα τον ύπερ των άτυχών Κορινθίων έρανον, βέβαιοι ότι πάντες οι άγαθόσσαι του ‘Μπουκέτου’ θα απεύδουν να προσφέρουν τον όβολόν των.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes Πλαπούτας (4710), Ο. Β., Γιατίδης, Ν. Αδάκρυτος.

Τό όλον Δελ. 3810

ΑΠ’ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Ο περίφημος Ούγγρος ποιητής Μάριος Γκόκαη έπηγε κάποτε στην πόλη Τόρντα, όπου ελγε έτοιμασθή ένα θαυμάσιο δεικνον προς τιμήν του. Όταν άρχισαν να γίνονται ή προποσεις, στον Γκόκαη έτιχε ή σειρά να πη την πρόποσι ύπερ των κυριών. ‘Αρχισ λούπον να βγαίη ένα θαυμάσιο λόγο, ένω συγχρόως έπαζε με τά κασάνα του μαλλιά. Στο τέλος σήκωσε τό ποτήρι του και ειπε: ‘Υψώνω λοιπόν τό ποτήρι μου εις ύγειαν των χαριτωμένων κυριών της Τόρντα. Και εύχομαι να ζήσουν άσπου να άσπρίσουν τά μαλλιά μου.

Οι παρόντες όλοι σήκωσαν τά ποτήρια τους, στά πρόσωπα όμως των κυριών μπορούσε κανείς να διακρίνη ότι ή πρόποσι αυτή δέν τάς ειχε και τόσο ένθουσιάζει γιατί ό ποιητής ήταν άρεκτα προχωρημένος στην ηλικία.

Ο Γκόκαη τό παρετήρησε, σηκώθηκε πάλι άπ’ την καρέκλα του, έβγαλε ή θαυμασία κασάνη περρούκα του άπ’ τό κεφάλι του, και δείχνοντάς σ’ όλας τό έντελώς φαλακρό του κρανίο ειπε γελώντας :

— Τά μαλλιά μου δέν θ’ άσπρίσουν ποτέ, κυρίες μου !...

Ο ΜΑΝΑΒΗΣ

- Πάρτε σταφύλια ροζακά, πάρτε γλυκά σταφύλια
— ‘Εχω ροδιές τραγανούς τά ροδιά της χειλιά !
— Πάρτε γλυκα ροδιάνα με βελουδένιο γροθίδο...
— ‘Εχω τά δυό της μάγουλα άτίμητο βελουδο !
— Πάρτε περιβολάρικα και μελωμένα σύκα...
— Μαννάη ή αγάπη μου εινε γεμάτη γλυκά... Μωψ

ναν ίσως κι ‘άς μη τόλξη τους ελγε κάνει τό παραμυρδό κακό...

‘Η κ. Χελαντρέν άναστένανε κι’ ειπε :
— Είμαστε έντυχισμένοι έτσι... Κι’ όμως αυτό πού κάνουμε εινε κακό ! Θά ήμωνα λιγότερο έννοη ή ήμωνα χήρα...
— ‘Εμειναν δυό στιγμές σιωπηλοί... Οι καρδιές τους χτυπούσαν δυνατά.

‘Εκείνος τότε της ψιθύρισε αγά, πολύ αγά :

— Δέν θ’ άργήσης να μείνης χήρα...Και τότε, πές μου, δέν θά μ’ αγαπάς πειά ;
— Σόπα... σόπα... Για να μη σε χέσω, αγάπη μου, δέν έξωρο τί θάμωνα ικανή να κάνω !.

‘Ο Ζάν την κυττάζε στά μάτια. Τά βλέμματά τους ένώθησαν γεμάτα πάθος, γεμάτα έρωτα.

—Θά τον σκοτώνεις ; της ειπε αγά με πνιγμένη φωνή.

— Σόπα ! Σόπα ! του ψιθύρισε άνατρεχιάζοντας.

Και για νά του κλείσει τό στόμα κόλλησε τά χειλά της στά δικά του, παράφορα, γλυκά, με λαχτάρα... Πόλ Μαρκερίτ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

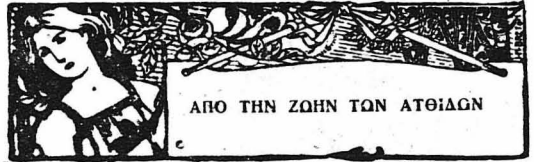
Μεταξύ των έκλεκτων περιεχομένων της εινε και τά έξής :

- ‘Από Πριγκήπισσα... καρμιάρα’, • ‘Ο άνθρωπος με τις 36 ταυτότητες—άπατών Κολλέ’, • ‘Η άληθινή ιστορία της • Παναγίας των Παρισίων’, • ‘Η έννοούμενες των Γάλλων Βασιλέων’, • ‘Η γοητεία του Μ. Ναπολέοντος’ και τά άριστοεργημάτα διηγήματα : • ‘Η Παπαρούνες’, • ‘Τά μανιτάρια’, κ.λ.π. κ. λ.π.

‘Επίσης ή συνέχεια του τρομακτικού μυθιστορημάτος •Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ•

και του γλυκυτάτου και περιπετειοδεστάτου μυθιστορημάτος •ΜΕΡΣΕΔΕΣ •Η ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ• του κ. Γρηγ. Στενοπούλου

Παρακολούθησε επίσης τά υπερχόους έρωτικές-ιστορικές σελίδας : •ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ• πού άρχισαν δημοσιευόμενες με την •ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ• κτλ. κτλ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. Z.

‘Εμψυχον κροκέ της •Φεμινέ’, ή κορμοστασία της άγαλματώδης, τό χρώμα της Μπαικεροειδές ώστε να δίνη την έντύπωση ένός κομψοτεχνήματος από έβενον. Περισσότερο ζή στή θάλασσα παρά στην ξηρά, κολυμβήτρια έκτός συναγωνισμού μ’ ένα χαρακτηριστικό κοστούμι μάνιων από τζέρζε πράσινο, και πράσινο μαντήλι στά μαλλιά της πού φωτίζουν με τό ώραίο βαθύχρυσο χρώμα τους τό γλυκύτατο προσωπάκι της. Περιζήτητη συνομιλήτρια, μορφώτους σπανίας, συμπληρώσασα τάς σπουδές της εις την Σορβώνη. ‘Αντιθέτως πολύ εύχάριστη με τό χαριτωμένο και παιδαίατικο ύφος της ώστε να την άποκαμάρνη τελείως από τις •Πρεσιζ Ριτυκλά• του Μολιέρου πού τόσο συχνά μαστίζουν τους άμέριμους θιασώτες των ‘Αθηναϊκών αίθουσών. ‘Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό παρελθόν Σάββατον γκάρεντεν - πάρτυ παρά τψ κ. και τψ κ. ‘Αλ. Διομήδη.

— Μοναδικόν τό θέσμα του κήπου με τά σπανιώτατα λουλούδια του : ειδών - ειδών τριαντάφυλλα και γεράνιο κατρακυλούσαν από τους τοίχους και έξεχύνοντο σε μαγευτικές παριέρ.

— Στο ώραίο αυτό πλαίσιο τουαλέτες χαριτωμένες από μουσελίνες εκ χρώματα πασιέ, ροζ, πράσινο, φραϊζ, φυακικά, λευκά και κατελιν μεγάλες ψάθινες.

— Διακρίνοντε τās : κ. Κυριακού με τουαλέτα ποιδ σίε, κ. Πεσματζόγλου με λευκά, Διδα ‘Αργυροπούλου με ζωρζέτ βιγ-ν-ώ κ.Π. Χέλυμ, με ροζ - φραϊζ μουσελίνα.

— Μεταξύ των κηλημένων Πρέσβυς Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, Πρέσβυς ‘Ιταλίας και κ. ‘Αρόντα, Πρέσβυς Ρουμανίας και κ. Ρασκάνο, Πρέσβυς Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλνερ, κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. Γ. Καφαντάρη, κ. ‘Ελ. Βενιζέλος, κ. και κ. Τσαλδάρη, κ. Κ. ‘Ηλιάσκος, κ. και κ. Τσουδερού, κ. Μ. Λάππα, κ. και κ. ‘Αλ. Γρίβα, κ. Καποδιστρια, κ. και κ. Κυριακίδη, κ. Ε. Νεγρεπόντη, κ. Μ. Καγάλη, κ. Μ. Μάνου, κ. και κ. Μπούμπουλη, κ. Μ. Σαχορόφου, κ. και κ. Πασπάτι, κ. και κ. Δαμάλα, κ. και κ. Στ. Εγγενίδη, κ. και κ. Δεκαβάλλα, κ. και κ. Α. Ρούφου, κ. και κ. Α. Μανέτα, κ. και κ. Βλ. Μπέγιου, κ. και κ. Α. Μελά, κ. και κ. ‘Αντ. Μπενάκη, κ. και κ. Μ. Μακιά, κ. και Δις Μυταράκη, κ. και Δεσ Α. Λοβέρδου, κ. και κ. Κ. ‘Ιζαΐλόφ, κ. και κ. Τομπάζη - Μυροκοφάτου, κ. και κ. Κ. Βενιζέλου, κ. και κ. Ζαρίφη, κ. και Δις Μελά, κ. Σσεϊλ Μαρκάτου, κ. ‘Αλεξάνδρα Χωρφή, κ. και κ. Κ. ‘Αθανασιάδη, κ. και κ. Μαλαμίδα, κ. και κ. Γεωργαντά, κ. και Δις Θεογάρη.

— Ωραίτες έμφανίσαις ήσαν κ. ‘Ιριμελέν, κ. Βάττε, κ. Χωρρήμ με πράσινη έμπριμέ ζωρζέτ, Δις ‘Αλίχη Διπλαράκου με ζωρζέτ κίτρινη.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν παιδική δεξίωσις παρά τψ κ. Κανάρη εις την έν Γλυφάδα θανασιάν έπαυλιν.

— Κάτω από μιά πελώρια κόκκινη όμπρέλλα έπερναν την σοκολάτα τους αί λιλιπούται κηλημένοι.

— Τό σπίτι θαύμα άρχιτεκτονικής και επιπλώσεως με τζάκια ‘Ολλανδικά, έπιπέλα δαντελολαριμένα, παλαιά ντιβάνια σε χρώματα ζωηρά άποτελοΰσαν σύνολον θαυμάσιον.

— Μεταξύ των κηλημένων αί λιλιπούται Δες Γεωργιάδη, Στρατή, Γιανοπούλου, Μπότσαρη και οι κ.κ. Δελές, και Κοκός, Κυριατζής, Κοσμάδοπουλος, Πεσματζόγλου κ. ά.

— Την παρελθούσαν Τρίτην Κουν - Καν και πριζή παρά τψ κ. και τψ κ. Α. Ζαφειροπούλου.

— Δυό εύρύχορες βράντες φιλοδέουσας τους χαρτοπαίζοντας.

— Κυλικιον πλουσιώτατον και άφθονία πογομένα φρούτων.

— Τους κηλημένους, έδέχτο ή οικοδέσποινα φίρσουσα γκαρ ζωρζέτ. ‘Η Μονταίν